

[Glistrup]

lig sektor af nogenlunde den størrelse, vi havde i 1965, altså et eller andet, der ligger på 55 pct. af den offentlige sektor, vi har i øjeblikket. Og i 1965 havde vi skam en mægtig stor offentlig sektor i Danmark. I kraft af teknologi, uddannelse osv. kan danskeren i gennemsnit klare sig væsentlig bedre i 1985, end han kunne i 1965, og derfor er der ikke brug for nær så mange i den offentlige sektor i 1985, som der var i 1965.

Så var der et enkelt spørgsmål fra fru Grethe Kindberg Jørgensen, som jeg ikke nåede at svare på i første omgang, men som jeg nu kan se at tiden tillader mig at svare på.

Det er problemet med bortvisninger. Fru Grethe Kindberg Jørgensen fremstiller det nærmest, som om det at bortvise folk, der ikke opfylder deres tjenesteplichter, er noget helt nyt, fremskridtspartiet har fundet på. Det princip har været gældende, fra det første arbejdsforhold blev etableret, da man antog en styrmand til Nohas Ark, eller hvornår det nu var. Det er selvfølgelig den lokale arbejdsleder, der i givet fald kan foretage en bortvisning, hvis der er tale om en massiv tilsidesættelse af tjenesteplichterne. Hvis der derefter skulle være tvivl om, hvorvidt der har været tale om en tilsidesættelse, som er tilstrækkelig graverende, ja, så er det en domstols sag at afgøre det som i alle andre tilfælde. Vi har i titusindvis af domme ned igennem årene om dette bortvisningsprincip, så derfor er det ikke noget, der giver anledning til den kæmpestore juridiske tvivl.

Derfor er der heller ikke på det punkt noget svaghedstegn i fremskridtspartiets forslag, som hermed bliver overgivet til folkettinget.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg konstaterer, at der er forskel på hr. Glistrups virkelighed og den virkelige virkelighed. Det ville aldrig gå sådan i den virkelige virkelighed. Det ville gå sådan, at man også måtte nedskære lønningerne til de folk, der er ansat i det private erhvervsliv. Det ville gå sådan, at man ville sætte mange flere mennesker på dagpenge, og det ville gå sådan, at hr. Glistrup efter en tid ville erklære, at vi havde altså ikke længere råd til at give så mange dagpenge, og så skulle de også

skæres ned. Det er den virkelige virkelighed, hvis vi skal leve op til hr. Glistrups model.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

For så vidt angår lønningerne er det da helt rigtigt, at bruttoomkostningerne, bruttoudgiften til lønninger i det private erhvervsliv må sættes ned, hvis vi skal få en tilstrækkelig konkurrencedygtig produktion. Men det, der interesserer, er ikke lønnen, som er en arbejdsgiverudgift, når man ser det fra arbejdstagerens side. Det er reallønnen, den løn, der bliver udbetalt, og det er derfor, de offentlige udgifter skal nedsættes tilstrækkeligt til, at også skatterne kan nedsættes massivt, således at man altså får udbetalt noget mere i realløn. Hvor langt det skal nedsættes, må selvfølgelig afhænge af mange ting: udenlandske konjunkturer og valutakurser, oliekrise og medvind og modvind i den internationale verden, det er bare pinende nødvendigt at gøre det.

Fru Ingerlise Koefoed kan ikke bestride, at kommer lønnen tilstrækkelig langt ned, så er der ikke én eneste, der er på dagpenge, for i det øjeblik man kan købe arbejdskraft tilstrækkelig billigt, så vil de 3 millioner menneskers arbejdskraft, der er til salg i Danmark, også blive købt. Og omvendt, sætter man prisen på arbejdskraft op, så bliver der mere og mere arbejdsløshed. Det, at vi har arbejdsløshed, betyder én eneste ting, nemlig at lønomkostningerne er for høje, og skal vi derfor udrydde arbejdsløsheden, er det fuldstændig identisk med at sige, at det er lønomkostningerne, der skal sættes ned, og når vi har udryddet arbejdsløsheden, så har vi ikke nogen, der skal på dagpenge.

Derfor er det for megen romanlæsning, der har fået fru Ingerlise Koefoed til at tro, at den virkelige virkelighed skulle være, at folk er på dagpenge, når man finder det rigtige balancepunkt for lønfastsættelsen imellem udbud og efterspørgsel.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Jeg havde nu ellers besluttet mig til, at jeg ikke ville gå herop, men jeg gør det alligevel, når hr. Glistrup så åbenlyst modsiger sig selv, som det er tilfældet her.

For et øjeblik siden hørte jeg, hvis ikke jeg hørte meget forkert, hr. Glistrup sige, at det